

Sygn. akt XI W 3875/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego: E. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 03 stycznia 2019 roku, 12 lutego 2019 roku, 14 marca 2019 roku i 21 maja 2019 roku w W.

sprawy **M. M.**

syna T. i K.

urodzonego (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 17 listopada 2017 r. około godziny 01:05 w W. na ul. (...) kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) dokonał postoju pojazdu na chodniku z dala od krawędzi jezdni,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw,

2. w dniu 25 marca 2018 r. około godziny 09:45 w W. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), dokonał postoju pojazdu na chodniku z dala od krawędzi jezdni,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw,

3. w dniu 12 lutego 2018 r. około godziny 10:35 w W. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), dokonał postoju pojazdu na chodniku z dala od krawędzi jezdni,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw,

4. w dniu 30 stycznia 2018 r. około godziny 21:30 w W. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), dokonał postoju pojazdu na chodniku z dala od krawędzi jezdni,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw,

I. obwinionego **M. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenia z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3875/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 listopada 2017 roku około godziny 01:05 w W. M. M. kierował pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), zmierzając do restauracji znajdującej się przy ul. (...), której jest właścicielem. Jadąc z kierunku ul. (...) wjechał na chodnik przy ul. (...) i dokonał na nim postoju z dala od krawędzi jedni. Jezdnia w tym miejscu położona jest poniżej poziomu chodnika. Posesja przy ul. (...) nie posiada obsługi komunikacyjnej.

W dniu 30 stycznia 2018 roku około godziny 21:30 w W. M. M. kierował pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), zmierzając do restauracji znajdującej się przy ul. (...), której jest właścicielem. Jadąc z kierunku ul. (...) wjechał na chodnik przy ul. (...) i dokonał na nim postoju z dala od krawędzi jedni. Jezdnia w tym miejscu położona jest poniżej poziomu chodnika. Posesja przy ul. (...) nie posiada obsługi komunikacyjnej.

W dniu 12 lutego 2018 roku około godziny 10:35 w W. M. M. kierował pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), zmierzając do restauracji znajdującej się przy ul. (...), której jest właścicielem. Jadąc z kierunku ul. (...) wjechał na chodnik przy ul. (...) i dokonał na nim postoju z dala od krawędzi jedni. Jezdnia w tym miejscu położona jest poniżej poziomu chodnika. Posesja przy ul. (...) nie posiada obsługi komunikacyjnej.

W dniu 25 marca 2018 roku około godziny 09:45 w W. M. M. kierował pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), zmierzając do restauracji znajdującej się przy ul. (...), której jest właścicielem. Jadąc z kierunku ul. (...) wjechał na chodnik przy ul. (...) i dokonał na nim postoju z dala od krawędzi jedni. Jezdnia w tym miejscu położona jest poniżej poziomu chodnika. Posesja przy ul. (...) nie posiada obsługi komunikacyjnej.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: wyjaśnień obwinionego M. M. (k. 106v.), zeznań świadka A. K. (k. 211), zeznań świadka T. D. (k. 219), zeznań świadka A. H. (k. 219v), notatki urzędowej (k. 1- 2, k. 9, k. 20 – 21, k. 38 – 39, k. 59 – 60), wniosku o ustanowienie drogi koniecznej wraz z załącznikami (k. 108 – 198), postanowienia (k. 199 – 200), zażalenia (k. 201 – 203), pisma (...) z załącznikami (k. 231 – 237) oraz innych dowodów zawnioskowanych wnioskiem o ukaranie do przeprowadzenia na rozprawie.

Obwiniony M. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że jeździ drogą, która jest jedyną drogą komunikacyjną, jedyną drogą dojazdu do budynku przy ul. (...), w celu dowozu zaopatrzenia do restauracji oraz transportu pracowników. Wyjaśnił, że parkował ten samochód w tym miejscu na chwilę, aby wypakować rzeczy, wieczorem – aby odwiedzić pracowników do domu, z uwagi na ich bezpieczeństwo. Pracownicy mogliby podejść do ulicy (...), jednakże jest to okolica, gdzie często po meczu na stadionie (...) pojawiają się kibice i rodzą się wtedy niesympatyczne sytuacje. Zdaniem obwinionego ta droga jest jedyną drogą, którą można dojechać do budynku, a którą wykorzystują również służby. Jest tam asfalt, jest brama na pilota. Nie ma dojazdu do posesji od strony ul. (...). Od strony ulicy (...) jest wjazd, ale jedynie do budynków przy ul. (...). Zdaniem obwinionego nie ma tam wyodrębnionego chodnika ani jezdnia. Wspólnota kilka lat temu złożyła wniosek o służebność drogi, bowiem, z tego, co się orientuje, kiedyś był dojazd do tej posesji od ul. (...) przez bramę, ale nadzór budowlany ze względu na pęknięcia budynków, zaspawał tę bramę i od tamtej pory nie ma możliwości dojazdu od tej strony.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części, w której przyznał, iż w dniach objętych zarzutami, tj. 17 listopada 2017 roku, 30 stycznia 2018 roku, 12 lutego 2018 roku oraz 25 marca 2018 roku dokonał postoju pojazdu na chodniku odpowiednio: przy ul. (...), ul. (...), ul. (...), oraz ul. (...), albowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie, korespondując z zeznaniami świadka A. K.. W pozostałym zakresie nie zasługują one na uwzględnienie, albowiem nie znajdują potwierdzenia w obowiązującym stanie prawnym i są jedynie subiektywną analizą przepisów.

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia czynów zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie nie budzą wątpliwości.

Bezspornym jest, iż w dniach: 17 listopada 2017 roku ok. godz. 01:05 w W. na ul.(...), 30 stycznia 2018 roku ok. godz. 21:30 w W. na ul. (...), 12 lutego 2018 roku ok. godz. 10:35 w W. na ul. (...), 25 marca 2018 roku ok. godz. 09:45 w W. na ul. (...) M. M. wjechał na chodnik samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał na chodniku postoju z dala od krawędzi jezdni. Wynika to z wyjaśnień samego obwinionego, albowiem okoliczności tej obwiniony w żaden sposób nie kwestionował (k. 106v), a ponadto w zakresie czynu opisanego we wniosku o ukaranie jako pierwszy, znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka A. K. (k. 211), którym sąd w pełni dał wiarę, albowiem korelują one z materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Stan faktyczny w sprawie był zatem bezsporny, natomiast jedyną kwestią sporną był stan prawny, a mianowicie dokonana przez obwinionego ocena i analiza przepisów prawnych normujących zarzucane mu wykroczenie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. K.. Świadek składała zeznania w związku z pełnionymi przez nią obowiązkami służbowymi. W ocenie Sądu relacja świadka jest logiczna, wyczerpująca i koreluje z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Dzięki temu stanowi ona wartościowy środek dowodowy. Sąd nie widzi żadnego, racjonalnego powodu, aby uznać, że świadek, będący osobą zupełnie obcą dla obwinionego, miał interes w tym, żeby obciążać go odpowiedzialnością za czyn, którego by nie popełnił. Z uwagi na powyższe, Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka T. D., urzędnika reprezentującego Zarząd Dróg Miejskich, będącego zarządcą ulicy (...). Świadek wypowiedział się w związku ze statusem prawnym przestrzeni znajdującej się po południowej stronie ulicy (...), pomiędzy ulicą (...), a ulicą (...), na której swój pojazd zatrzymywał obwiniony. Z relacji świadka wynika, że przestrzeń ta jest chodnikiem, wchodzącym w skład (...). Zeznania świadka są spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Należy zaznaczyć, że świadek zeznania składał w związku z pełnioną przez niego funkcją urzędową, jest osobą obcą dla obwinionego i nie ma żadnego interesu w rozstrzygnięciu sprawy. Wobec tego Sąd przyjął zeznania świadka za podstawę stanu faktycznego.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka A. H.. Świadek, będący członkiem zarządu wspólnoty Marszałkowska 21/25, nakreślił jak na przestrzeni lat zmieniał się status przedmiotowej posesji. Zeznania świadka były logiczne i zgodne z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1 – 2, k. 9, k. 20 -21, k. 38 – 39, k. 59 – 60), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 98), danych z K. (k. 99), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 83 – 84), wniosek o ustanowienie drogi koniecznej wraz z załącznikami (k. 108 – 198), postanowienie (k. 199- 200), zażalenie (k. 201 – 203), pisma z (...) z załącznikami (k. 207 – 208, k. 231 - 237), wyrok w sprawie o sygn. akt XI W 2476/18 (k. 243 – 252). Dokumenty te zostały, bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

Z postawy obwinionego przedstawionej w wyjaśnieniach oraz w sprzeciwie od wyroku nakazowego wynika, że z uwagi na prowadzoną w budynku przy ulicy (...)działalność gospodarczą i brak możliwości innego dojazdu do tej posesji, mógł on wjechać na chodnik i zaparkować na nim pojazd. Nie można zgodzić się z taką oceną stanu faktycznego.

Nie ulega wątpliwości, co wprost wynika także z zeznań świadka T. D., że pas wydzielony po południowej stronie ulicy (...), stanowi chodnik. Należy zauważyć, że zgodnie z obowiązującymi przepisami chodnik jest częścią jezdni przeznaczoną dla ruchu pieszych, o czym stanowi art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, a możliwość parkowania na nim istnieje tylko w okolicznościach wskazanych w art. 47 ww. ustawy, który stanowi, że: 1. Dopuszcza się zatrzymanie lub postój na chodniku kołami jednego boku lub przedniej osi pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t, pod warunkiem że: 1) na danym odcinku

jezdni nie obowiązuje zakaz zatrzymania lub postoju; 2) szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m; 3) pojazd umieszczony przednią osią na chodniku nie tamuje ruchu pojazdów na jezdni. Ponadto w ustępie 2 dopuszcza się, przy zachowaniu warunków określonych w ust. 1 pkt 2, zatrzymanie lub postój na chodniku przy krawędzi jezdni całego samochodu osobowego, motocykla, motoroweru, roweru lub wózka rowerowego. Inny pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t może być w całości umieszczony na chodniku tylko w miejscu wyznaczonym odpowiednimi znakami drogowymi.

W okolicznościach niniejszej sprawy przyznać należy, że zachowania obwinionego opisane w każdej z czterech sytuacji objętych zarzutami, polegające na wjechaniu na chodnik przy ul. (...)/ul. (...)/ul. (...), i dokonaniu na nim postoju z dala od krawędzi jezdni, stanowiły zachowania uskutecznione wbrew wymienionym nakazom prawa i bez spełnienia żadnego z wymaganych prawem warunków.

Stwierdzić należy, że w tym miejscu jezdnia biegnie znacznie niżej, aniżeli chodnik, w związku z tym zaparkowanie pojazdem na chodniku zgodnie z powyższymi zasadami, nie jest w ogóle możliwe. Niemożność ta nie powinna wywoływać w obwinionym takiego stanowiska, w którym powyżej obowiązujących norm prawnych stawia on swoje prywatne interesy. Celem wskazanych powyżej unormowań jest zapewnienie niezakłóconego i bezkolizyjnego ruchu pieszych, którym to właśnie przysługuje prawo do korzystania w sposób nieskrępowany z tej części drogi. Obwiniony zdaje się nie przyjmować do wiadomości, że brak możliwości bezpośredniego dojazdu do posesji nie może powodować naruszania obowiązujących norm. Jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy nie powoduje to niemożności korzystania z posesji zgodnie z jej przeznaczeniem. Ponadto zaznaczyć należy, że w okolicznościach niniejszej sprawy obwiniony ma możliwość zachowania się zgodnie z prawem, tym bardziej jego zachowanie nie znajduje usprawiedliwienia.

Zachowania obwinionego M. M. opisane w punktach od pierwszego do czwartego wniosku o ukaranie, w pełni wyczerpują dyspozycję art. 97 kw. Przepis kodeksu wykroczeń penalizuje zachowanie polegające na wykroczeniu przeciwko innym niż wymienione w kodeksie wykroczeń przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na podstawie tejże ustawy, a więc ma charakter blankietowy. Nie ulega wątpliwości, że obwiniony wystąpił przeciwko przepisom ustawy Prawo o ruchu drogowym, albowiem art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym dopuszcza przy zachowaniu warunków określonych w ust. 1 pkt 2, zatrzymanie lub postój całego samochodu osobowego na chodniku, ale tylko przy krawędzi jezdni.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznał za nieznaczny, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Uwzględnił również stopień winy, pobudki działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. M. M. utrzymuje się z oszczędności, nie był karany za przestępstwa (k. 99), był uprzednio karany za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 98). Mając zatem na uwadze charakter i okoliczności czynu, stopień naruszenia przepisów ruchu drogowego, jak również warunki osobiste sprawcy zdaniem sądu kara grzywny w wysokości 100 złotych orzeczona na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw będzie odpowiednią sankcją karną za czyn przez obwinionego popełniony oraz sprawi, iż będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 119§1 kpw i określono ich wysokość na kwotę 150 zł, zasądzając je od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z §2 i §3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) wyniosły bowiem 120 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 30 złotych.